

jen za velika nesmrtna dela na zemlji, velika je njegova naloga, slavna njegova bodočnost: *kali nesmrtni Slave zarod žene!*

Dopisi.

Iz Rojana konec 1. solk. poluletja.

Skoz 5. mesecev smo vestno popraševali, zakaj se je lansko leto meseca novembra toliko otrok v laški razred III. reda zapisalo; zdaj, ko smo pravi vzrok od otročicev samih pozvedeli, hočemo o tem kaj več spregovoriti:

Kdo je učitelj laškega razreda? g. K. ne le značajen učitelj, temuč tudi vesten *odgojitelj* — priljuden in potrpežljiv — ne kakov vetrnjak — ampak on opravlja vestno, a ne le na videz, težavni svoj posel; je pa tudi skrben in cenjen oče; — prve našete njegove lastnosti so srca otročičev, druge srca nekaterih očetov za saboj potegnole, in to je *glavni vzrok*, zakaj nahajaš v italj. razredu obilo učencev in učenk; zastavimo pa svoje poštenje, drug učitelj laškega razreda enako hitro lahko prešteje učenke in učenke v lašk. razredu, kakor letos v slov. razredu, ako magistrat vprihodnje odloči gosp. K. za slovenski razred.

Drugi vzrok pa je ta:

Veliko starišev se ne meni za to, v kateri razred se je otrok *sam* dal zapisati; več starišev še konci šolsk. leta ne zna, kateri razred je otrok med letom obiskoval; torej se nikakor ne more trditi, da *stariši sami* raji pošiljajo otroke v italj. nego slovenski razred, saj, kakor je bilo rečeno, dosti se ne brigajo za slov., še manj pa za laški razred; torej je različno število odločilo pri nas — ne kakor bi utegnil kdo soditi, morebiti nagnenje za laško — ampak samo ljubezen otrok do g. učitelja italj. razreda, in pa *sama* volja otrok, ker manjka jim: skušnje in modrosti darov; toraj se pač ne more od njih zahtevati, da bi oni pri *principu* ostali ter se zapisovali v slovenski razred, ktereга smo zahtevali....

Več očetov iz Rojana.

Iz Gorice 17. marcija.

Ne vem, kaj i o čem bi vam poročal, da bi ustregel čitateljem „Edinosti“; pa uže, ker mi pišete, da vaš list je namenjen večinoma priprostemu ljudstvu, vrlim okoličanom, kjer še klije nepokvarjeno jedro Slovanstva, povem vam vsacega nekaj.

Društveno življenje v naši Gorici ter slovenski okolici se je začelo vendar nekam živahneje gibati. Imeli smo o pustnem času toliko veselje po raznih čitalnicah, da ako bi hoteli mestni rodoljubi povsod vdeležiti se, morali bi imeti kacega bogatega strijca kje tam v vašem bogatem Trstu, pa kaj, vsaj prav naši magnati, kateri bi lahko par novcev žertvovali za narodno stvar, najbolj so skopi ter mirnim srcem gledajo, če ta ali ona korenika slovanske lipe vsled pomanjkanja narodne podpore strohni. Tedaj

pravi rodoljub se more le na svojo, če tudi malo, materijalno moč opirati v dosego svojega numena.

Tudi v naši čitalnici je bilo mnogo rajanja minoli pust; še nikoli se nij toliko plesalo — plesalo, pravim, a nič drugega, kakor letos. Zdaj se pa baje naši pevci i igralci pripravljajo, da tudi naše stare rodoljube, katerim je ples deveta briga, malo razveselje, z besedo — vederemo!

Mnogo novosti se je vršilo pred ne davnem v lepej naši Gorici.

En častnik tuk. polka je nagloma umrl; govornica je bila po mestu, da si je zavdal, zapustivši mlado ženko z malim otročicem.

Drugi — stotnik — je šel s kroglo skoz glavo na oni svet in zopet so ljudje čenčali, ta se je ustrelil vsled čudne razmere z prvim.

Naj bo uže kakor hoče, zdaj sta oba tam gori ter se gotovo nam zemljakom smejata o naših kombinacijah.

Dobili smo tudi novega vodjo na tukajšnji gimnaziji, to seveda, nemeč je bil prejšni, še večji nemeč je sedanji za slovensko-italijansko goriško srednjo šolo. Kaj hočete, zarjo enakopravnosti, ki nam se še v daljavi vzdiguje, zadržujejo tam gori vladajoče nam Slavanom sovražne stranke.

Gotovo se boste čudili, če vam povem, da v Gorici nij več turkofilov; sram jih je, ne upajo si več na dan, sedaj ko je mogočni Car velikodušno podal prijateljsko roko svojemu ter kristjanskega slovanstva največjemu sovragu — Turku.

Pač pa goje nasprotniki na povzdigavajoče se Slovanstvo tajno gnjev ter željo, da bi kramarska Anglija večinoma slovansko Avstrijo, katera zadnja ima le edino zvestega državljana Slovana, spravili v vojno proti hvaležni Rusiji, z njeno pomočjo zopet sklenili trpečo rajo v prejšni kruti jarem, ter raztegajočemu se Slovanstvu pot zaprečili.

A mi Slovani, enakočuteči z našimi južnimi brati po krvi i krstu upamo, da naša vlada ne zabode zvestim svojim sinovom Slovanom meča v prsi, da bi s tem sebe razrušila ter edino madžarsko svojat zadovoljila.

Znano vam bode, da ima mala Gorica hirajoči italijanski dnevnik *Il Goriziano* in ta dobi kmalo konkurenta, kajti nasprotna stranka, *Isančevci* jim mi pravimo, hoče *Goriziana* vničiti; jaz pa, ko mali časnikar, smelo trdim, da ne davno oba dnevnika mirno pokopljemo, kajti znano mi je borno število obeh listov, ker naši lahoni se naveličajo zalagati pedesetake za neumno borbo, ker časi so slabi in ministrov izrek „bode uže bolje“ se prav nasprotno obistinuje, kajti v resnici je vedno slabše.

Če bodo moje čenčarije vašim bralcem ugajale, pa pišite mi, vam uže po mogočnosti ustrezem. (Vesililo nas bode, ako nam boste večkrat pisali. *Ur.*)

T. F.

Govor gosp. Nabergoja v državnem zboru, dne 20. februarja t. l. zastran cola na še le nalovljene ribe.

„Uvozni col na še le nalovljene ribe, tarifni postavek 10^a), z enim goldinarjem od metričnega centa, znašal bi po vladnem predlogu na leto 4715 goldinarjev.

„Ta jako mali znesek pa bi obrt iz ribjega lova, ki na Primorskem mnogo rodovin živi, popolnem vničil. Kdor se pelje od Nabrežine po morskem bregu, kar naglo zagleda pod svojimi nogami Trst in morje, vidi več sto čolnov z malimi belimi jadri, ki 3 do 4 morske milje od brega plujó po morji, gotovo tega prizora nikoli ne pozabi.

„Na teh čolnih lové Primorci ribe, odri-vajo na večer od kampanj na neštevilnih mestih na morje in se vračajo na rano jutro domu, dostikrat prazni, dostikrat z bogatim lovom.

„Pótreben pogoj te obrtnosti je pa ta, da ribič sme kadar in koder hoče odpluti in pripluti po vsem pobrežji, tam, kder mu je do hiše najbližje ali kder je najkrajša pot na trg. To prosto odplutje in priplutje pa vpeljava colne dolžnosti na nalovljene ribe kar na mah vniči.

„Od tržaške svobodne luke namreč proti colnemu ozemlju nema nobena luka colnega ureda razen Divina. Le tu sem bi lahko pluli ribiči, in zaprt bi jim bil tedaj ves breg od Trsta do Divina. Tako bi imeli ribiči zelo dolgo pot, katero bi jim še zima in viharji zapirali.

„Celo stara colna tarifa od leta 1853, ki je pri postavku 14^a), pri ribah, še le nalovljenih, določila 1 gld. 58 kr. cola od colnega centa, to je 3 gld. 16 kr. od metričnega centa, jemala je v poštev razmere na Primorskem, ker je imela opazko št. 2, ki se je glasila: morske ribe, še le nalovljene od domačih ribičev, proste so cola.“

Stavim tedaj ta le predlog (bere):

„Visoka zbornica naj sklene:

„da se ta colni postavek popolnem ovrže, ali pristavi opazka, katera je bila „tudi v prejšnji colnej tarifi, namreč: morske ribe, še le nalovljene od domačih ribičev, proste so cola.“

„Privoljujem si le še opazko, da colna obremenitev še le nalovljenih rib zadeva domačo obrtnost, *ribstvo*, in je tedaj protivna načelu, da se na domačo obrt nikoli ne sme col nalagati. Obrtnost ribjega lova je sosednja Italija uže davno spoznala. Tam so ribe, nalovljene od domačinov, cola proste. Če naložimo davek *ribičem*, tedaj bode njihovo stanje slabše, nego laških njihovih tekmecev, vzlasti Kjožanov.

„Če je po tarifnem postavku 12 divjačina in perutnina vsake vrste cola prosta, moralo bi to veljati tudi za ribe, ker so divjačina morskih vóđ. Ali bi se smelo z bogatinom, ki fazane vživa, ugodniše ravnati, nego z ubozim ribičem, ki iz par slanikov sebi i svojej rodbini večerjo pripravlja.

„Prosim, gospóda moja, predočite si stanje ubozega ribiča, ki svoje življenje na vago dene, ko se zaupa morskim valovom,

da sebi i stradajočej svojej rodbini trdi kruh služi!

„Kolikokrat se vrne ubogi ribič domu brez lova, vesel, da je otel borno življenje! In, gospodje moji, ako mu sovražni valovi pot do doma zapró, morske globočine hladni grob odpró, ako otročiči svojega reditelja zamanj pričakujejo! — —

„Zato Vas prosim, gospodje moji, ne sprejmite tega cola; ker je osoda teh ubozih ribiških rodbin brez tega uže tako trda, ne smeli bi jih še obtežiti s tacimi colnimi postavki.

„Priporočam Vam, najgorkejše v imenu poštenih in zvestih ribičev na Primorji, gospodje moji, sprejmite moj predlog.“ (Dobro! Dobro! na desnej). — —

Gosp. minister trgovine je gosp. Nabergoju na to odgovoril, da se bo ozir jemal na ribiče ter da vlada izda posebne določbe zastran teh.

Kritični politični pregled.

V državnem zboru je končana generalna debata o proračunu za leto 1878. Bili so žalostni pomenki; zdaj ne očitajo več le narodni naši poslanci vladi in vladajočej stranki slabega gospodarstva, pogrešnega sistema, tlačiteljstva, temuč celo vladna stranka je vsa obupna, podobna čolnarjem, ki so v hudem viharji gotove pogube pričakujoč, povezali jadra in vesla iz rok položili. I kako bi tudi moglo drugače biti! Vladna stranka vidi, da vse propada, kar je ona ustvarila, vidi vsako leto večje davke, večje primanjkljaje, vidi, da se je nadživela po kratkem življenji, vidi, da je narod ž njo vedno bolj nezadovoljin, da je država na propadu! Če se je v letih nje cvetja oglasil kedo izmej opozicijske stranke, čuli smo vselej: oho! oho! i druge take in enake vsklrike; sedaj je tudi to drugače. Ko je zadnjič dr. Vošnjak ostro očital nespodobnosti i krivice, ki se godé po deželah, nij bilo nobenega: oho! več slišati, mirno so liberalci sprejemali pušice, ki so frčale njim na srce.

Ministru zunanjih zadev ste delegaciji sicer dovolile 60 milijonov kredita za zunanje potrebe, da bo, kakor on pravi, s tem kreditom mogel vplivati pri kongresu i braniti državne interese, a videlo se je, da je le potreba i neka sila vplivala na poslance.

Pri vsem tem delajo še Madžari vedno večjo preglavico državi. Vedó se, kakor bi vsemogoči bili, kakor bi smeli vsej državi, vsemu svetu le oni zapovedavati; z neskončno ošabnostjo ščujó na Slovane, vzvlasti na Ruse; ne ozirajo se niti na pravico, niti na krivico, vse je prav, kar jim je danes koristno, a kaj bo jutri, tega jim ni dosti ni malo nij na misli i na vesti; da bi imeli uho, da slišijo, vpili bi jim: „Ne hvali dneva pred večerom!“ — A oni so gluhi i topi; še le te dni so obsodili našega mučenika Miletiča v petletno težko ječo; ne mené se za to, kaj bo svet govoril o njih pravici; ne brigajoč za božjo kazen, ki

iz tacih del izvira: še stari Bog plačuje i kaznuje! Pred nekoliko dnevi so upili: Vojno, vojno na Ruse! Bosne i Hercegovine nečemo! Danes zopet zahtevajo, naj Avstrija vzame te dve deželi, ter ji vrže v nenasičeni njihov želodec.

V Bosni i Hercegovini se vstaja zopet bolj širi, vedno še dohajajo novi beguni na našo zemljo; turški uradniki i vojaki so zopet začeli kristijane klati. Iz tega se zopet vidi, da se omenjeni deželi morate iznebiti turškega jarma, i da tam ne bode miru, dokler se to zgodi, pa je tudi jasno, kako prav bi Avstrija bila storila, da je o pravem času zasedla te ubogi deželi. Zdaj je uže temu pozno, če ne prepozno, ker so tamošnji prebivalci zgubili zaupanje do Avstrije i ker bi se druge vlade lahko vmes vtikale.

V Epiru i Tesaliji tudi še traje vstaja; zdaj so tepeni Turki, zdaj vstaši. Ta vstaja se je prepozno začela; zdaj, ko je Turčija sklenola mir z Rusijo, bode imela vendar še toliko moči, da vstajo zaduší. Greci bi imeli bili stopiti takrat na noge, ko so imeli Turki z Rusi opravek, potem bi lahko bili kaj dosegli, i ne moglo bi se jim očitati: „graeca fides, nulla fides“.

Primerki mirovne pogodbe mej Rusijo i Turčijo so se te dni zmenjali v Petroburgu; tako je tedaj mir mej tema državama za zdaj gotov. Ruska vlada je tudi uže naznanila vevlastim mirovno pogodbo, katera se bistveno ujema s točkami, ki smo jih zadnjič prinesli. Mej Turčijo i Rusijo je tedaj mir, če pa iz kongresa, ki se ima konec tega meseca sniti v Berolinu, ne nastane nova velika vojna, tega zdaj še nobeden ne vé. Mir bi potreben bil vsem, ali angleška sebičnost, i, da kar brez ovinkov rečemo, avstrijska omahljivost ne kažete na oljičin brst.

Tako je naše stanje. Dokler bodo judje i Madžarji vladali, ne bo blagoslova v Avstriji, ker ti bi v vrtoglavnem svojem nappuhu radi vse potlačili, oni pa v občnej gnilobi želi i si žepe polnili; dokler se angleškej pijavki ne zamaši požrešno žrelo, ne bo pravega trdnega miru na zemlji.

Domače stvari.

° **Rojanska čitalnica** napravi v nedeljo 24. t. m. besedo z deklamacijo, dvema dramatičnima predstavama, komičnim dvogovorom in tombolo, po besedi bo društvena zabava, začetek ob 7. uri zvečer, neudje plačajo 30 sld. vstopnine, k obilej vdeležbi vabi vse ude in povabljene neude.

Odbor.

° **Angleški vojvoda de Chartres**, ki je nekaj časa tu bival, šel je v nedeljo s posebnim vlakom v Gorico pozdravljat grofa Chamborda.

° **Porotno sodbo zoper „Edinost“**, ki bi se bila imela vršiti 11. t. m. zaradi žaljenja časti, izostala je, ker sta tožitelja gg. bivši okrajni glavar Ogrinec in župnik M. Markič tožbo nazaj vzela s to pogodbo,

da izjavimo v listu, kar smo storili v št. 5 „Edinosti“. Deželna sodnja pa nam je poslala dekret, v katerem sta obsojena tožitelja, da morata nositi vse pravdne troške. To našim prijateljem naznanjamo, ker so pojasnila zahtevali.

° **Čuden razloček**. Naši Italijančiči kažejo pri vsacej priliki, kako so udani Avstriji. Kadar je laški kralj umrl, pokazali so svojo žalost z vsemi demonstrativnimi pripomočki, da je poštenemu Avstrijcu kri vrela. V glediščih se ni igralo, nekatere prodajalnice so bile zaprte, ko je bila črna maša, po hišnih oglih se je izdajsko z ogljem pisalo, da je ptujec misliti moral, da je res Trst izključljivo laški in na ptuji zemlji v Italiji. Ko se je pa žalostna vest raznesla o smrti očeta našega cesarja nadvojvoda Franca Karola, tedaj se je igralo v gledišču in ako se ne motim izključljivo v Trstu. Tudi list *L'Indipendente* ni omenil z nobeno črko smrti očeta našega cesarja, če pa se v sosednjej Italiji kedo le v prst vreže, vže je cel boletin od tam. Tako gine po zanikarnosti moč Avstrije. Res, da ena lastovka ne naredi spomladi, pač pa opozoruje ljudstvo na ptuje in to škoduje državi. Lahko se sočutje kaže za to ali drugo narodnost, pa pri tem se ne sme kaliti zvestoba državi.

° **Cerkveno petje** pri novem Sv. Antonu je pri navadnih duhovnih opravilih ob nedeljah tako slabo, da se je uže večkrat našemu uredništvu dopis poslal o tej zadevi. Ker pa razni dopisniki nijso znali stvari prav prijeti, morali smo se mi na večkratno prošnjo odločiti, v našem listu to omeniti, ker smo gotovi, da sl. cerkveno predstojništvo to napako popravi, toliko bolj, ker ima fara Sv. Antona največ faranov slovenske narodnosti, kateri so za lepo petje vneti. Ker imamo v Trstu izvrstne domače izšolane pevce, ali ne bi možno bilo pridobiti jih za cerkveno petje, i s tem tožbam kar naglo pot zapreti?

° **Vreme** je bilo nekaj dni hudo mrzlo, po noči je zmrzavalo, na tirolskih in korških hribih je bilo videti obilo snega, burja je ostro brila, zdaj je zopet gorko spomladansko vreme; vse cvete.

° **Riemanje**, prijetna vas, v bregu in božja pot sv. Jožefa, bila je na sv. Jožefa dan obilo obiskana. Ker je tu tudi semenj na ta dan, vdeležuje se veliko ljudstva od daljnjih krajev, celo iz Ljubljane. Dobila se je sploh prav dobra bržanka, črno domače vino pa je bilo posebno izvrstno. Pisec teh vrstic priporoča krčmo pri mesarji iz dveh vzrokov: Kedor če jesti pečenko dober kup in zelje prav drago, naj se tam oglasi, za pečenko plati 30 sld. za zelje pa 60 sld. *Probatum est.*

° **Ruski častniki** in podčastniki prihajajo iz Črnogore v Trst, povračajoči se z bojišča domu. Imeli smo priliko govoriti z mnogimi, pa kako smo se čudili, ko so celo naše razmere natanjko poznali o geografičnem in etnografičnem položji. Priporočali so, naj Slovenci pišemo v ruske liste, rekoč, ako ne umete ruski, saj lahko pišete

v slovenskem in nemškem ali katerem koli jeziku, saj znamo vse jezike. Potrebno bi bilo res dopisavati ruskim novinam. Slovenska inteligenca, požuri se, da se mej veliko družino vedno bolj spoznavamo.

* **Črna maša** za nadvojvodo Franc Karola je bila v sabota v škofijski cerkvi pri Sv. Justu. V luki so imele vse ladje zastave na polu droga obešene v znamenje žalosti.

* **V Ameriko** v kratkem iz Trsta odplajeta dva srčna mornarja, na majnem čolnu, ki je tako majhen da bi se drug človek ne zaupal tej mali lupini le nekoliko od kraja.

* **Zgorelo** je v novi luki več zavojev indiške trave (juta); poškodovano je kakih 200 zavojev (bal), prišle so iz Kalkute. Angleški in laški parnik sta z brigalicama kmalu pogasili, škode je vendar 10,000 gl.

* **Ustrelil** se je v rojanski vojašnici ogerski korporal; vzrok samoumora je bilo pomanjkanje eraričnega denarja.

* **V morje** je skočila necega večera dvakrat zaporedoma neka mlada ženska, na ključu sv. Karolu, ker se je nekaj zbesedila, zakadila se je v morje; ko so jo mornarji izvlekli iz morja, tekla je strani, pa je v drugič poskusila mrzle kopelje, zopet so iz morja omamljeno potegnoli in v kočiji domu peljali.

* **Dva zaljubljena** sta v Milah pokrala nad 300 gl. denarja, utekla v Trst, da se za ukradeni denar veselita, pa policija ju je izvohala in dala pod ključ.

* **Prerezal** si je žile na rokah nek postrešek zaradi revščine, pa rešili so ga še in v bolnico spravili.

Zur Stadt Frankfurt se imenuje pivarna, katero s tem priporočamo vsem Slovincem, da je gospodar te pivarne udaril po glavi tihega in mirnega Slovenca brez uzroka. Kogar glava srbi, naj gre k surovežu.

* **Tatico uhanov**, ki je uže več časa to rokodelstvo opravljal pri malih dekletcih, s tem, da jih je lepo zvaljvala in jim uhanne iz ušes krala, vendar so zasačili te dni.

* **Bankovec za 10 gl.** ponarejen so izdali 4 mladeniči okoličani iz Bazovice, policija jih je zaprla, da preišče stvar.

* **Prodajalnice zlatenine** so spraznili tatovi, odprli so vrata, vlezili iz ulic po noči v prodajalnice in pobrali vse prtane, verižice in druge dragocenosti v vrednosti nad 5000 gl. V Trstu je postalo, kakor v Ameriki, ali na Angleškem, nobena stvar ni več tatov varna; naj pride Giskra zdaj v Trst tatov lovit, ker je zoper pomnoženje straž toliko govoril.

* **Zaradi ostrupljenja krvi** so morali v Berlinu minolega tedna mlademu trgovskemu pomočniku odrezati desno roko. V soboto večer je namreč mej pisanjem vtaknil tako imenovano „čudežno“ pero za uho, a od tod mu je padlo na desno roko, katera je bila uže vso zimo otekla za ozeblinami.

Mož je majhen rano, ki mu jo je pero na roki napravilo, takoj skrbno izmil in mislil, da je s tem uže vse končano. A po noči ga je rana jela skeleti in drugi dan je zatekla uže vsa roka — in zdravnik nij znal bolniku pomoči drugače, nego da mu je odvzel vso desno roko.

Književstvo slovansko.

Antona Martina Slomška zbrani spisi. Druga knjiga: „Basni, prilike in povesti“. Zbral in vredil Mih. Lendovšek, kaplan v Ptuj. Natisnila in založila tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu 1878.

Hvalevredna je bila misel gosp. Lendovškega, po različnih knjigah raztresene spominke neprecenljivega književnega Slomškovega delovanja v skupnih knjigah na svitlo dati, katerih druga pod gori navedenim naslovom je ravnokar na svitlo prišla. Ona obsega na 25 polah 77 basni in prilik, 102 povesti, 100 prijetnih pripovedi za otroke, pa 100 kratkočasnih pravljic. Evo obiliga in lepega berila za slovensko mladost! — V predgovoru popisuje g. Lendovšek težave, katere bilo je treba premagati, da se je našel založnik pričujoče 2. knjige. Zato med drugim pravi: „Z veselimi srcem sem toraj sprejel naznanilo od odbora družbe sv. Mohora dne 23. julija 1877“, da prevzame družbena tiskarnica založbo in izdavanje Slomškovih „basni, prilik in povesti“. Dostavljam tukaj le še pristrčno prošnjo do vseh slovenskih rodoljbov, naj blagovoljno skrbé, da družbena tiskarnica pri tem početju zgube trpela ne bode. — Cena knjigi je nizka, broširan iztis velja 1 gold. 20 kr., trdo vezan 1 gold.

30 kr. Dobiva se v Celovcu v tiskarnici družbe sv. Mohora in pri vseh bukvarjih, ki imajo slovenske knjige na prodaj.

Listnica uredništva.

V. č. g. H. D. k. v V. Vrnoli ste nam še le 5. št. ko je uže na prvi stala opomba: Poslali smo mnogim gg. list na ogled, kedor se ne misli naročiti, naj nam list vrne, kedor ga obdrži, smatramo ga za naročnika. V. č. g. A. U. ž. v bleškem gradu in v. č. g. M. V. ž. v Mokronogu: Vi ste tudi urno 5. št. nazaj poslali; nismo znali, da opomba še le pri 5. št. veljavo dobi.

Uredništvo.

Koristno naznanilo

prečast. dohovščini.

Tovarna za izdelovanje voščenih sveč, lastnina **Alojzija Bader-ja v Gorici**, ki je bila odlikovana s sreberno svetinjo in častnim diplomom pri svetovni razstavi v Parizu leta 1855, na Dunaji leta 1873, ravno tako pri razstavah v Gorici leta 1854, Monakovem 1855, in Trstu leta 1871, priporoča svoje sveče iz čistega voska od čebel, **po nizkih cenah**, ki se ne kidajo in ne onečedijo altarja; gorijo mirno in se počasi povžijejo.

Cerkvena oskrbnitva plačajo lahko koncem leta. Vsaka naročba se hitro in natančno po pošti ali po železnici spolnuje.

Tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu

je izdala in založila:

Ant. Mart. Slomška

ZBRANE SPISE.

Druga knjiga:

Basni, prilike in povesti.

Zbral in uredil *M. Lendovšek*, katehet v Ptuj.

Cena broš. iztis 1 gl. 20 kr., trdo vezan 1 gl. 30 kr.

Prva knjiga te zbirke: **A. M. Slomškove Pesmi** se tudi še dobiva broširan iztis po 90 kr. trdo vezan po 1 gl.

V založbi tiskarnice družbe sv. Mohora se še dobiva:

Anton Janežičev

slovensko-nemški slovar.

Drugi popravljeni in pomnoženi natisk.

Broširan gl. 2.20 kr., trdo vezan gl. 2.50 kr.

Naročila sprejemajo vse bukvarnice. V Ljubljani, Bamberg & Kleinmayr in M. Gerber. V Trstu, F. H. Schimpff. V Gorici, Wokulat. V Mariboru, A. Ferlinc. V Celji, J. Geiger. V Ptujem, W. Blanke. V Radgoni, J. Weitzinger. V Novomestu, C. Tandler. V Gradcu, Leuschner & Lubensky in U. Moser.

Kdor pa znesek franko pošlje tiskarnici družbe sv. Mohora v Celovec (najceneje po nakaznici [Postanweisung]) dobi tudi knjigo franko poslano.